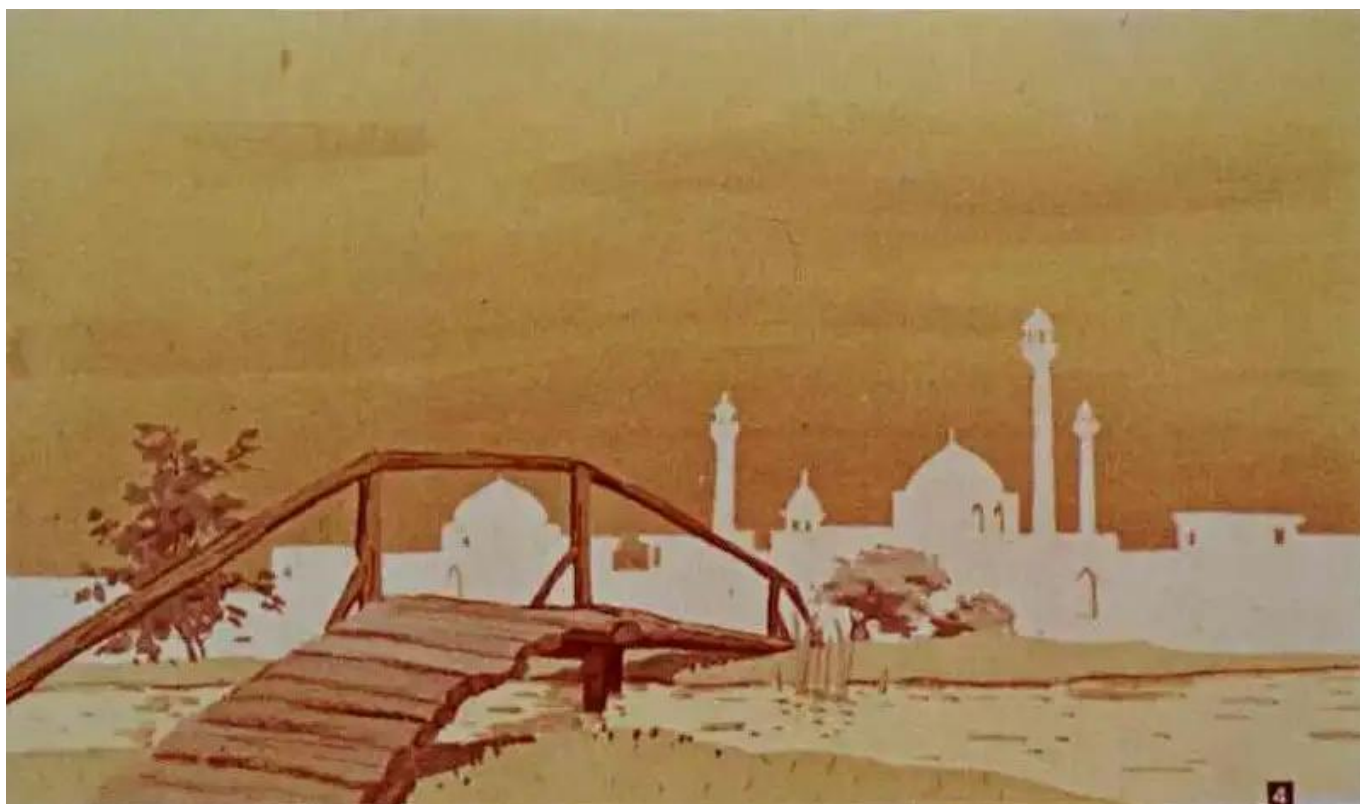

TAINA PRINTESEI ZOBEIDA, FIICA SULTANULUI SULEIMAN

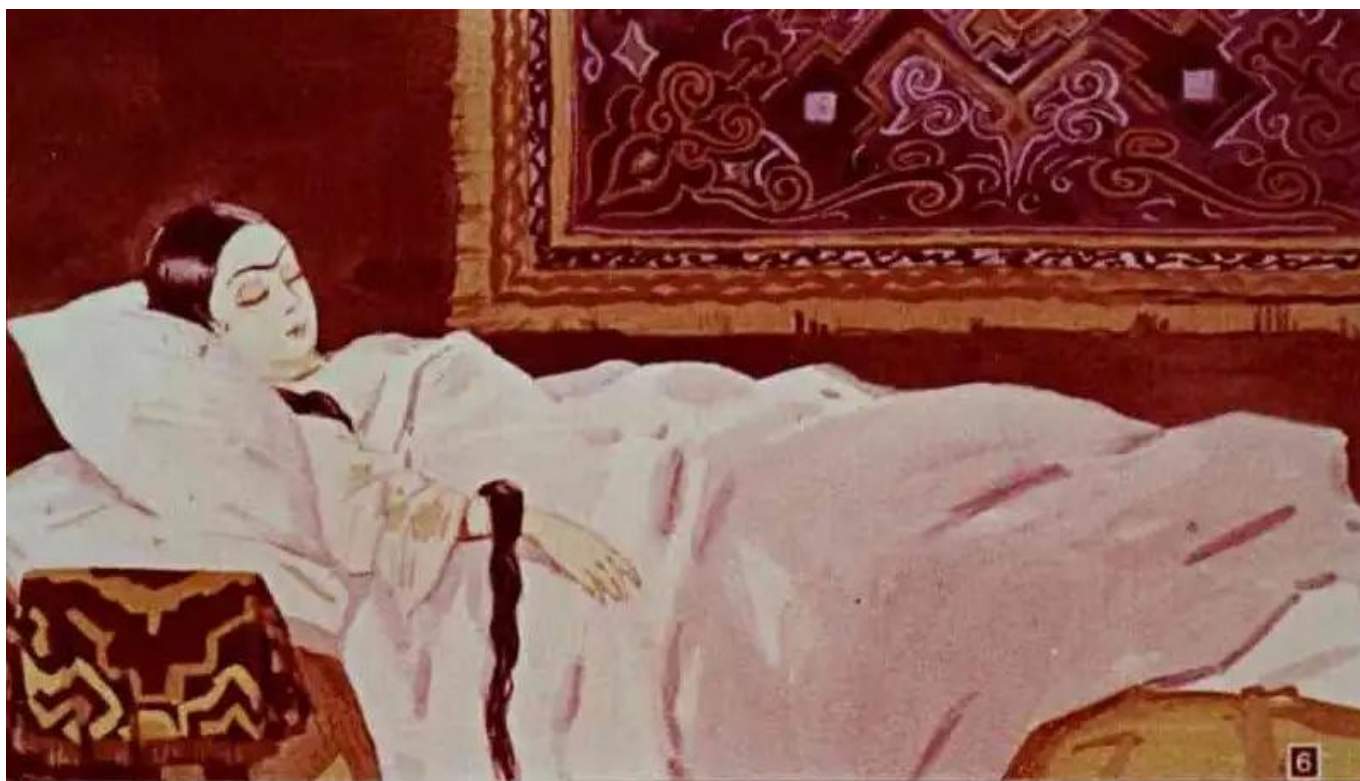
De mult de tot, în vechea Persie, era un loc unde păsările din toate ținuturile veneau să se întâlnească. Unele dintre ele cărau ghinde în cioc, și cu timpul, din ghindele scăpate pe jos, se formă pe acest loc o pădure uriașă de stejari.

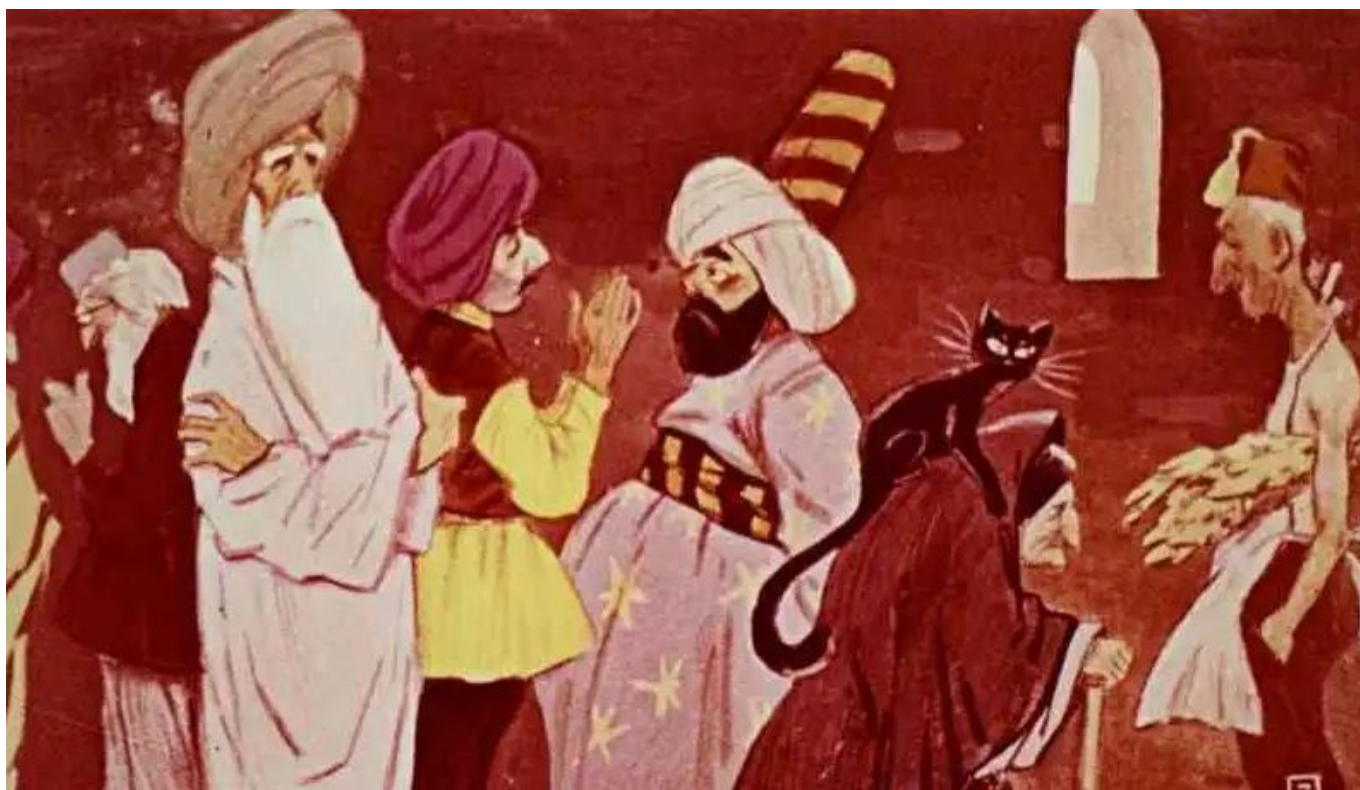
După mult timp de la aceste întâmplări, locurile acestea ajunseră să fie stăpânite de către Sultanul Suleiman, care avea un palat mare.

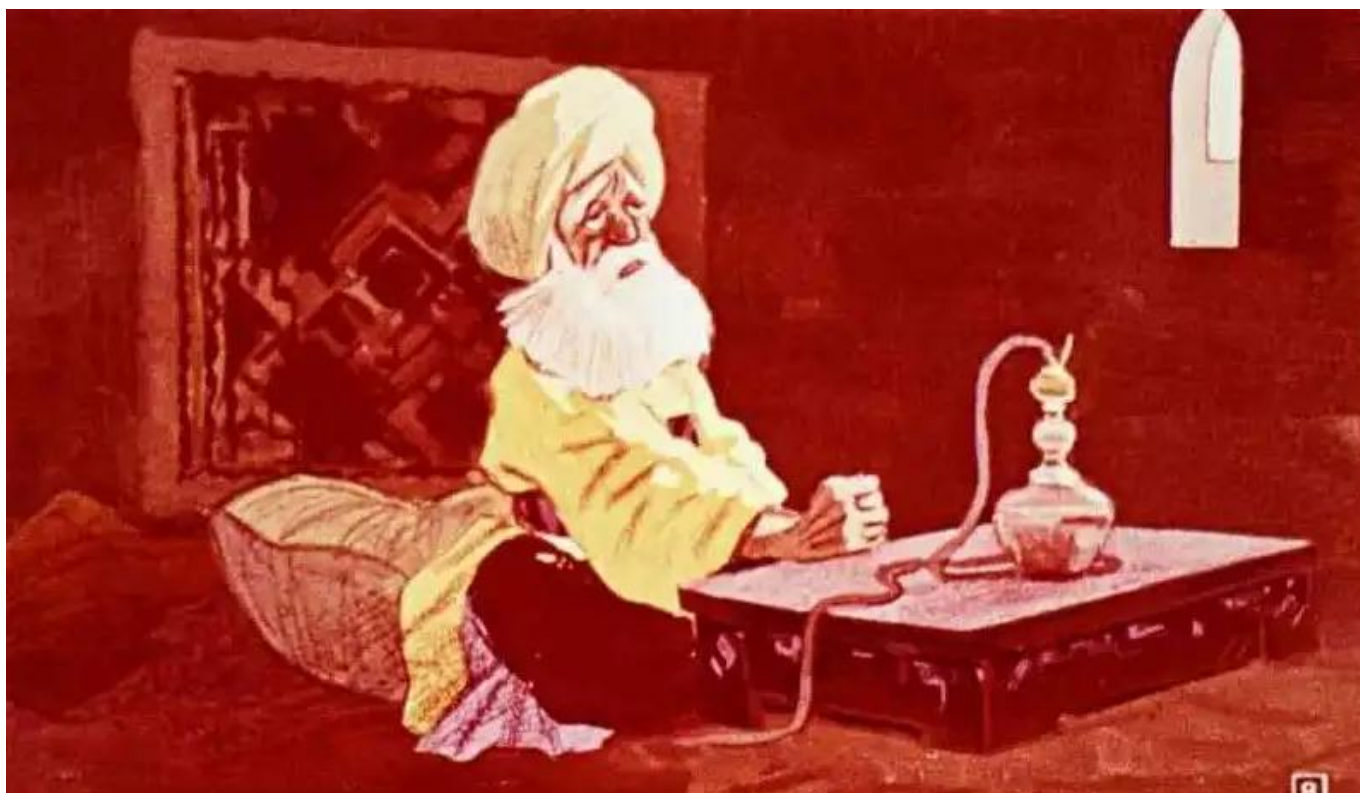
Sultanul Suleiman avea o singură fiică - Zobeida, foarte frumoasă.

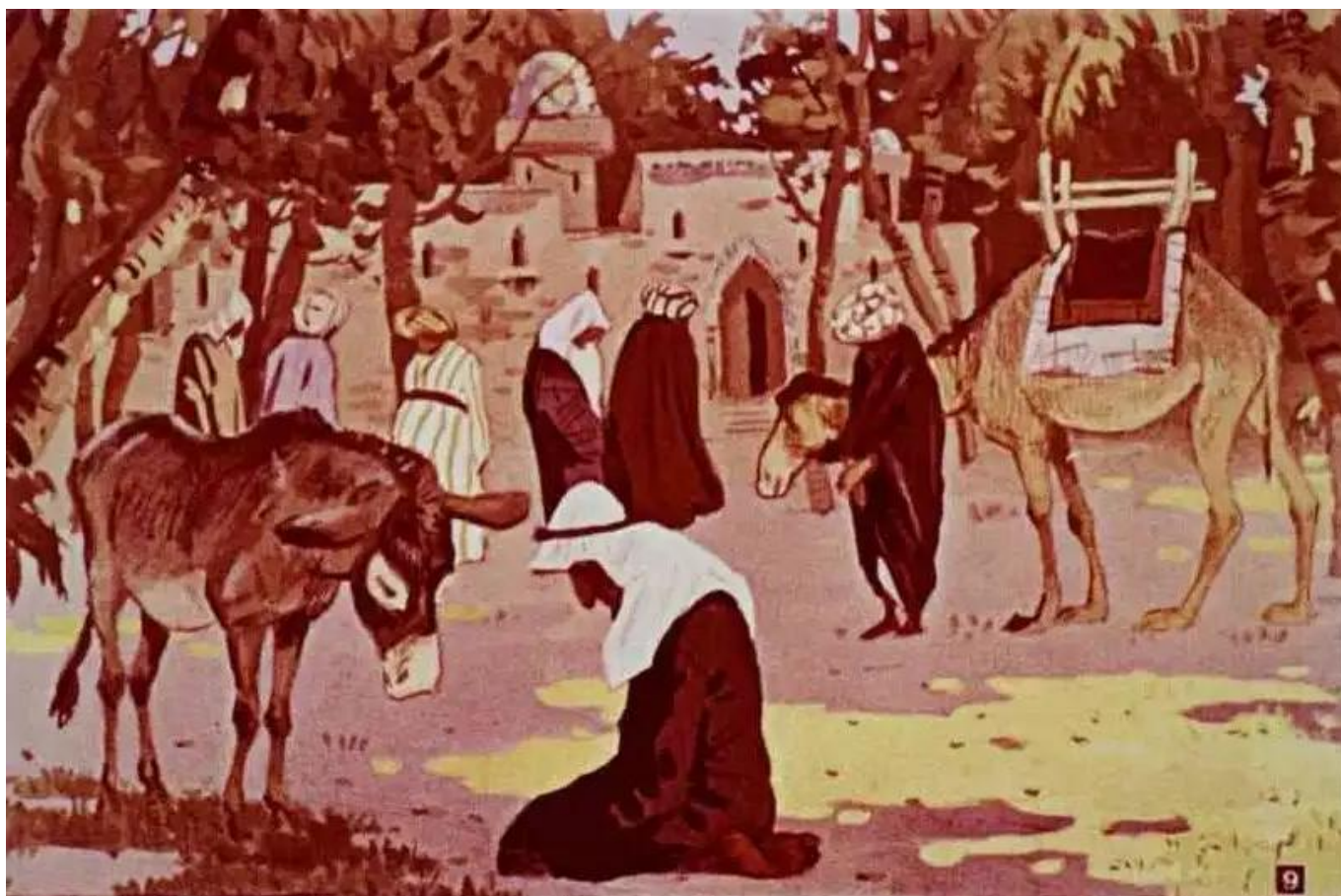
Însă prințesa era mereu tristă și obosită, din cine știe ce pricină. Din acest motiv, simțea nevoia să stea mai mereu întinsă pe patul din camera ei. Din cauza acestei continue slăbiciuni, prințesa nu avea nici măcar poftă de mâncare.

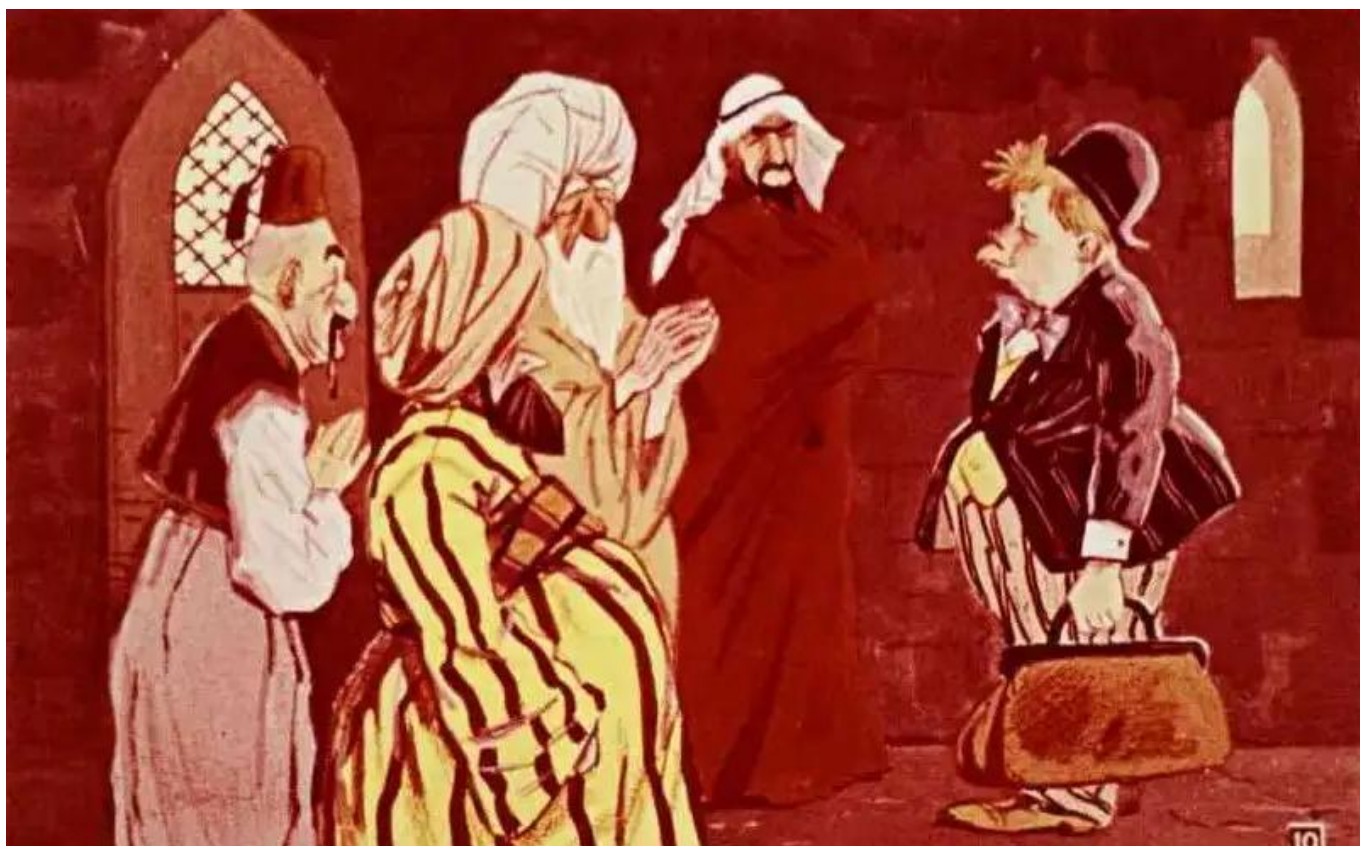
Toată lumea din împărăție știa de slăbiciunea prințesei, fiecare își dădea cu părerea ce ar putea fi cu prințesa, dar nimeni nu aflase taina acesteia.

Din această cauză, sultanul era foarte trist, și nu își găsea liniștea, știind-o pe unica lui fiică atât de bolnavă.

Mulți vraci și derviși s-au perindat pe la palatul sultanului încercând în fel și chip să o însănătoșească pe prințesă – nimeni nu a reușit.

Odată, se înfățișa la palat un ins mărunțel cu o mustață stufoasă, îmbrăcat în straie europene, care spuse celor din palat că el știe leacul pentru boala prințesei.

Îi rugă pe slujitori să fie de îndată condus la sultan.

Ajuns în sala tronului, insul își scoase pălăria în fața sultanului, desfăcu valizoara

pe care o avea la el și îi arată acestuia fel de fel de bijuterii pe care le avea acolo – „fericirea fiecărei femei”, cum le numea el.

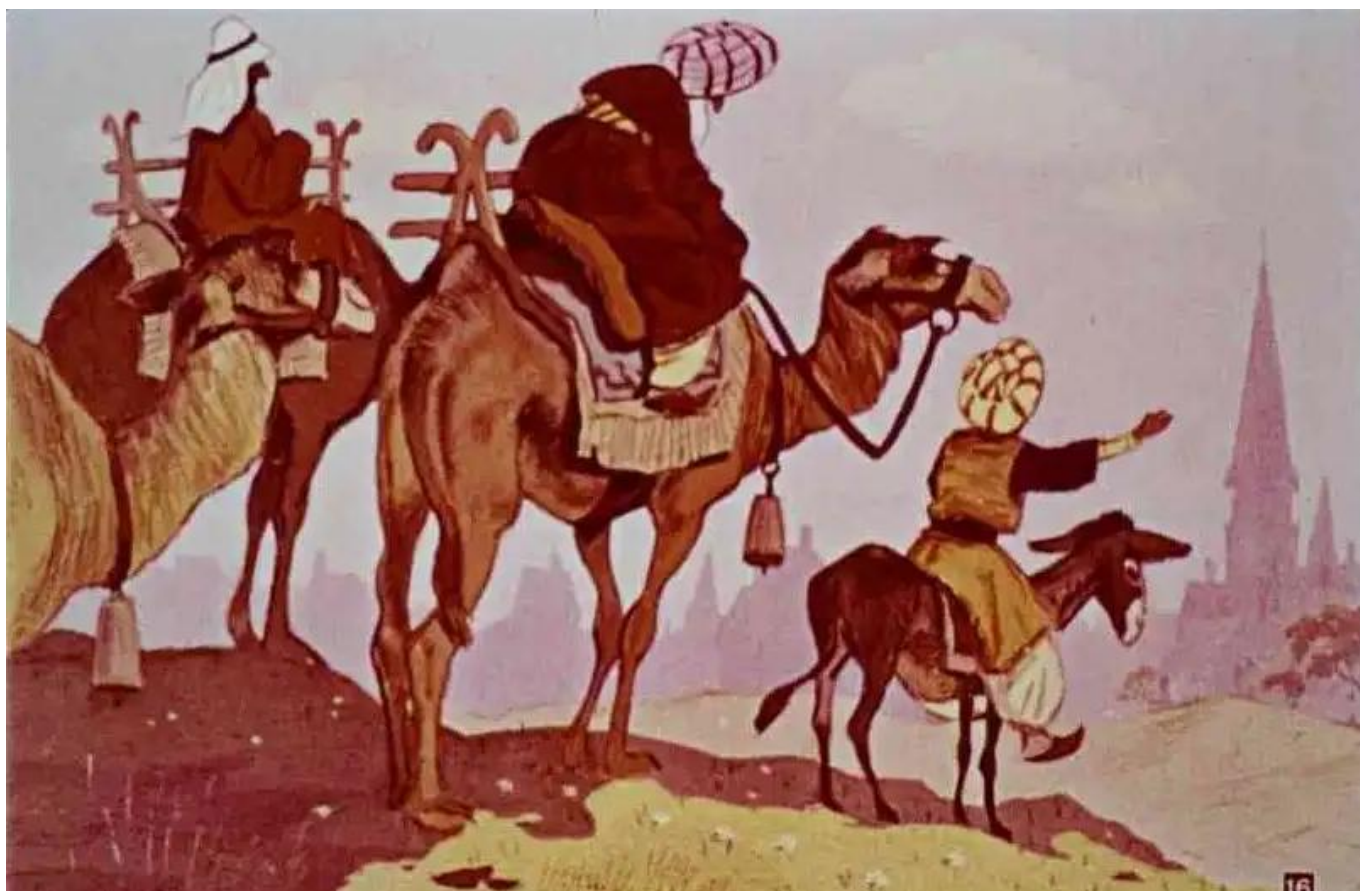
El garanta că în scurt timp după ce va fi purtat bijuteriile, prințesa va fi fericită și plină de viață.

ultanul îi plăti bijuteriile și îl lăsa să plece, spunându-i că dacă acesta l-a mințit, va fi vai și amar de el.

Însă prințesa nu fu deloc mai veselă după ce văzu bijuteriile. Sultanul le porunci celor care îl primiseră pe șarlatanul cu pricina, să-l aducă înapoi la palat, pentru a-l pedepsi pe acesta așa cum se cuvine.

Aceștia porniră în căutarea individului tocmai în Europa. Erau foarte siguri că existau șanse mici ca să-l găsească pe individul cu pricina, iar înapoi la palat dacă s-ar fi întors fără el, și-ar fi pierdut capul.

Și tot mergând curtenii sultanului printr-o pădure, văzură un tăietor de lemne care semăna într-un fel cu individul pe care îl căutau ei – era îmbrăcat în straie europene, purta și pălărie, ba chiar și mustața cea stufoasă nu-i lipsea. Însă, spre deosebire de celălalt, acesta era un bărbat voinic, cu mult mai înalt decât ei.

Din vorbă în vorbă, îi spuseră străinului, că ei caută un doctor pentru fata sultanului, și cred că numai aici, în Europa pot găsi omul potrivit. Sfetnicii îi mai spuseră străinului, că acolo de unde veneau ei, niciun vraci nu reușise să o vindece până acum pe prințesă.

Îl rugară la început să vină cu ei, însă străinul, care nu era doctor, le spuse că nu crede că el este individul potrivit pentru această treabă.

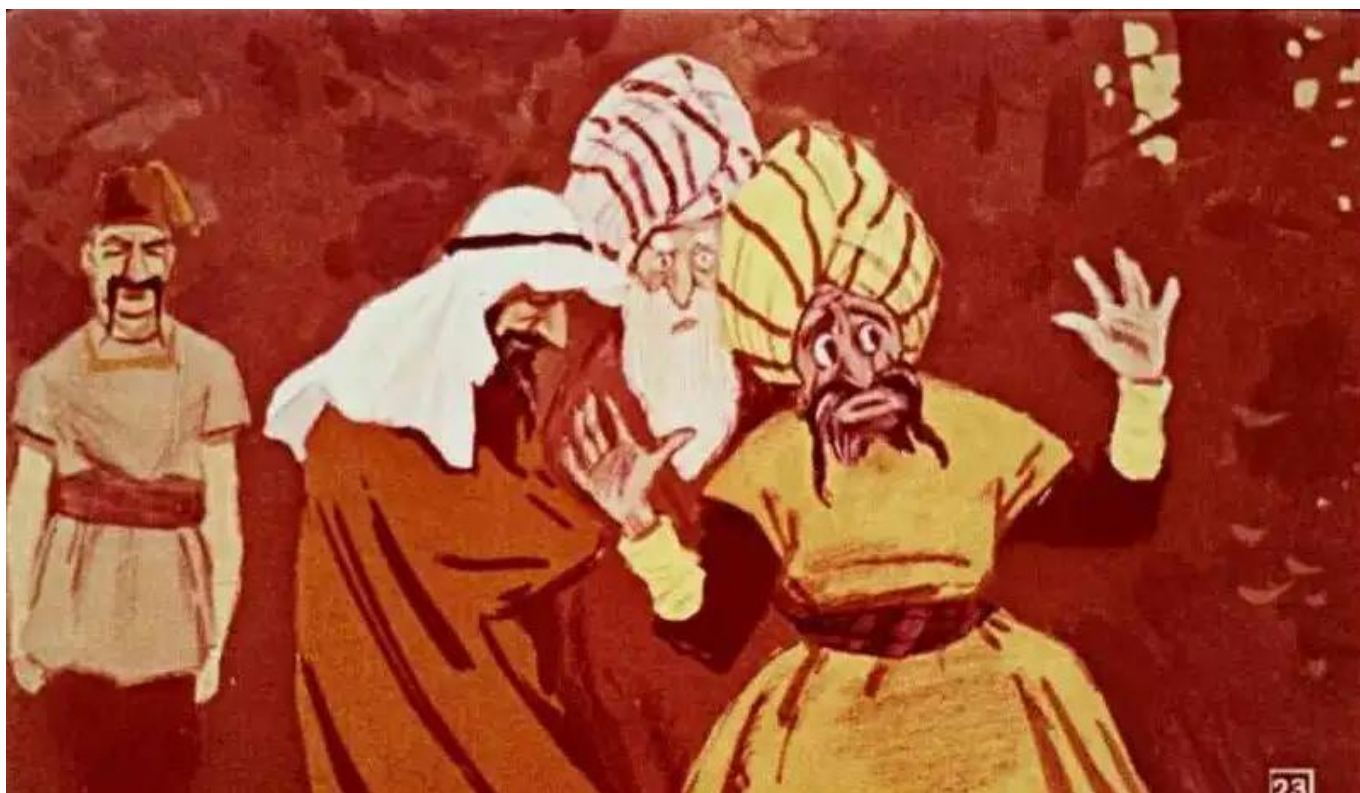
Văzând că nu ține cu vorba bună, cei treirecurseră la amenințări, la adresa omului întâlnit în pădure.

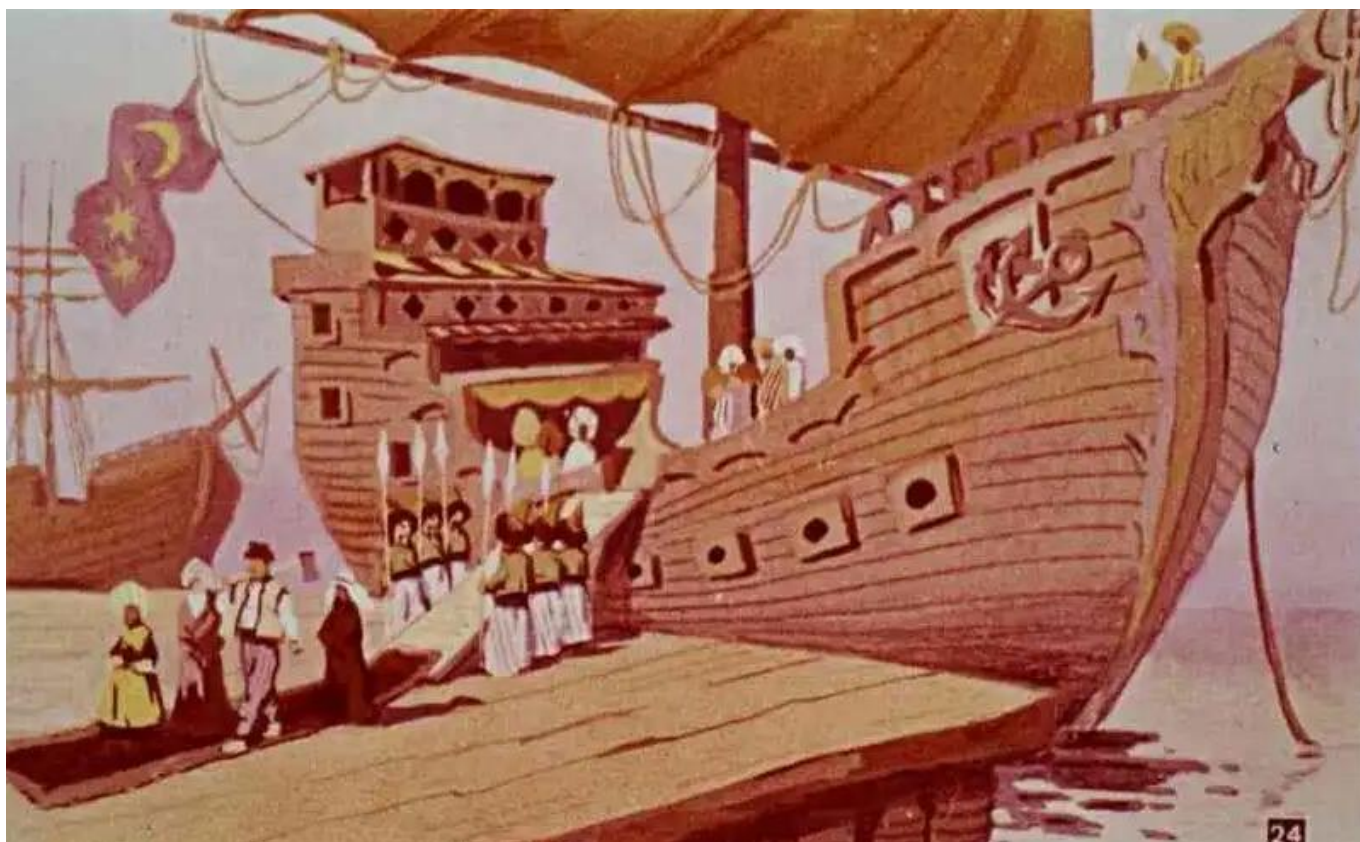
Omul părea însă foarte indiferent la amenințările lor.

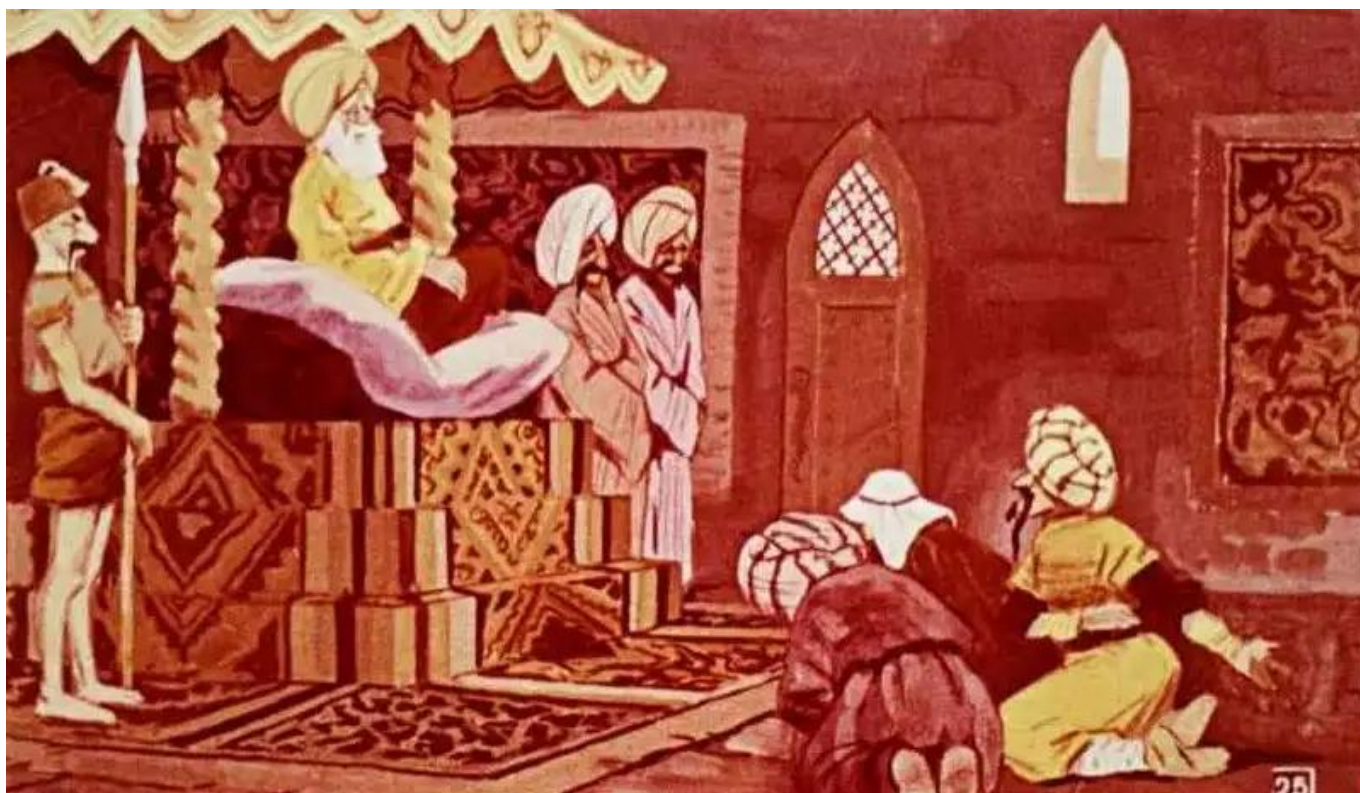
Le spuse însă un lucru: pentru că lupta să fie cât de cât egală, el renunță și la topor care îl ajuta la tăiatul lemnului, însă nici așa, nu le da prea mari șanse să scape întregi și nevătămați din mâinile lui – omul era într-adevăr foarte puternic.

Curtenii se speriară văzându-l cât este de puternic. Atunci apelară iar la rugăminți, spunându-i că viața lor este în joc; sultanul le va tăia capul la toți, dacă nu vor aduce omul potrivit, iar ei credeau că omul întâlnit în pădure este persoana potrivită.

Și iată, că au reușit să-l aducă la palat pe omul cu pricina, care nu se despărțea niciodată de toporul său.

S-au închinat apoi toți în fața sultanului, spunându-i că și-au îndeplinit porunca, aducându-l la palat pe omul potrivit.

Omul salută respectuos pe sultan scoțându-și pălăria de pe cap, dar fără să se aplece în fața lui. Unul dintre slujitori voi să-l mustre pentru această imprudență, însă văzându-l cât era de impunător, renunță la acest gând.

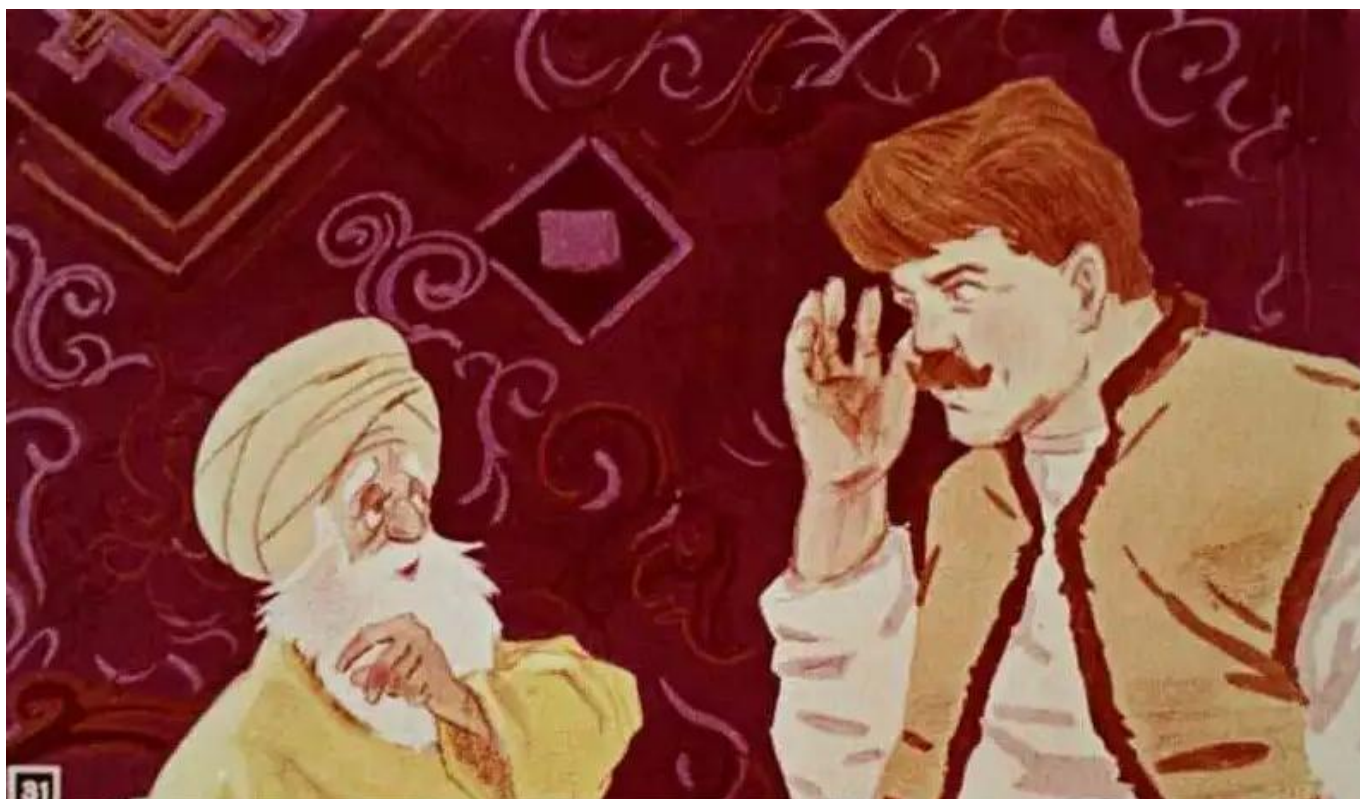
Prințesa dormea profund. Sultanul îi spuse tăietorului de lemne, că din cauza slăbiciunii pe care o avea fiica lui, îi era greu să deschidă și ochii.

Se apropiară apoi amândoi de patul prințesei. Deși în cameră era o lumină difuză, tăietorul de lemne putu să vadă că aceasta este neasemuit de frumoasă.

Tăietorul de lemne începu să se gândească care este oare taina pentru care prințesa aceasta neasemuit de frumoasă, zace tot timpul în pat, cuprinsă de atâta slăbiciune.

Apoi îl întreabă pe sultan tot felul de lucruri despre boala prințesei. Sultanul îi povesti străinului tot ce știa, dar asta nu era mare lucru.

În final, sultanul îl lăasă singur pe străin. Îi spuse însă înainte, că dacă nu va reuși să-i vindece prințesa de boala ce o apasă, va da ordin strict să i se taie capul tăietorului de lemne. El nu va putea părăsi astfel palatul, decât dacă va reuși să o vindece pe prințesă.

Sultanul dădu apoi ordin scribilor să facă următoarea lege. Cine nu va reuși de acum înainte să o vindece pe prințesă își va pierde capul. În lege era scris faptul că dacă tăietorul de lemne nu va reuși să o vindece pe prințesă, cei care l-au adus își vor pierde capul. Apoi ascultă cum sună legea și fu foarte mulțumit, în timp ce curtenii cu pricina nu mai puteau de spaimă.

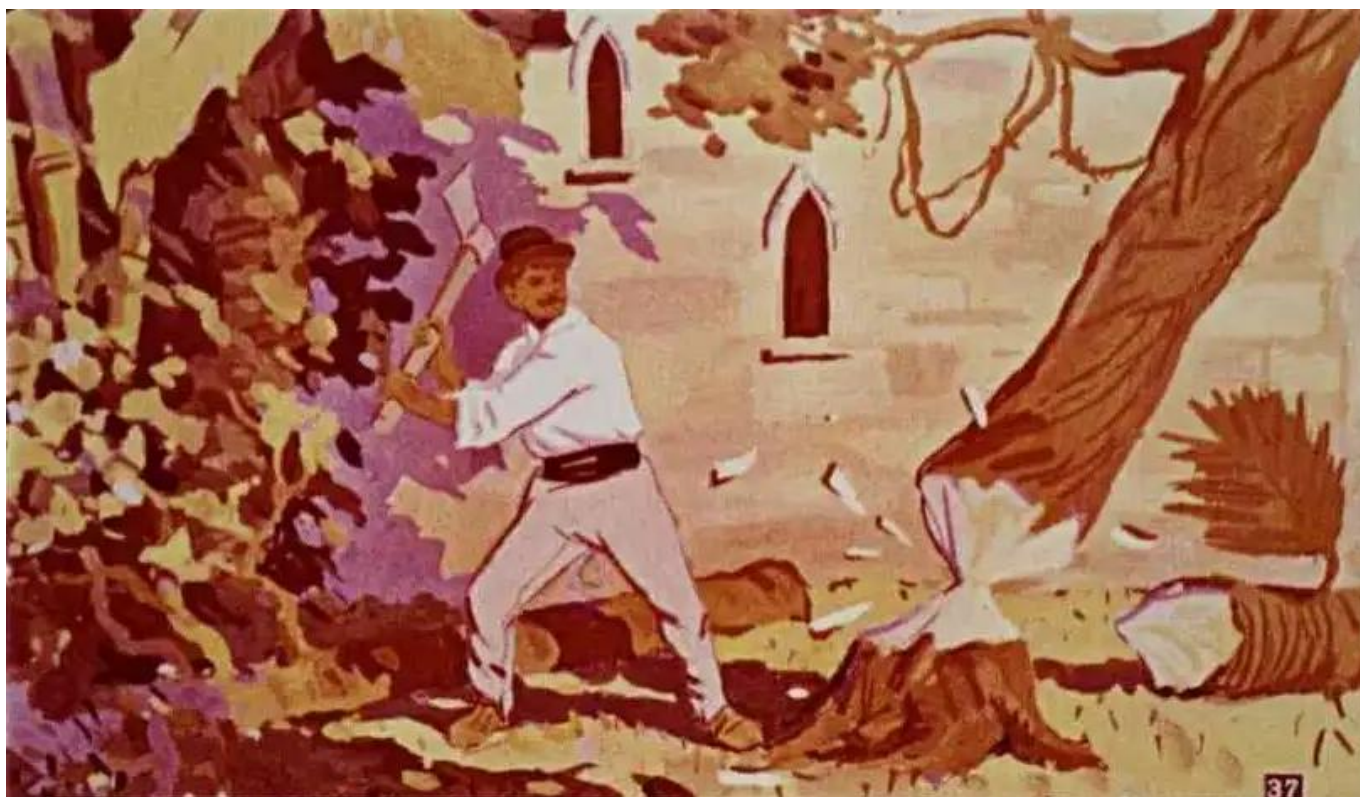
În vremea asta, tăietorul de lemne ieși în fața palatului, frământat de tot felul de gânduri. Îi părea rău că acceptase atât de ușor să vină aici, iar acum exista șansa să-și piardă capul, dar mai mult de toate îl preocupa taina prințesei.

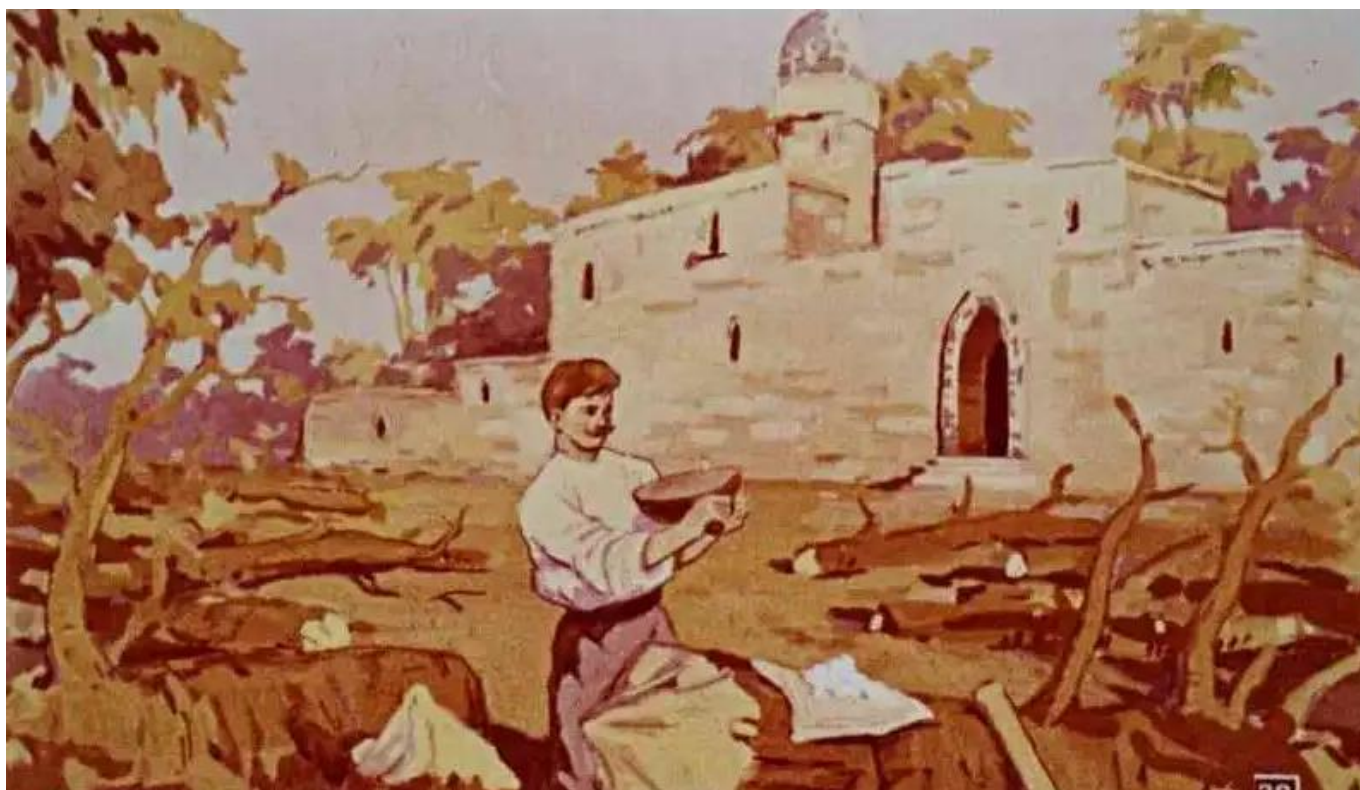
Îngândurat de toate acestea, porni prin pădurea de la marginea palatului.

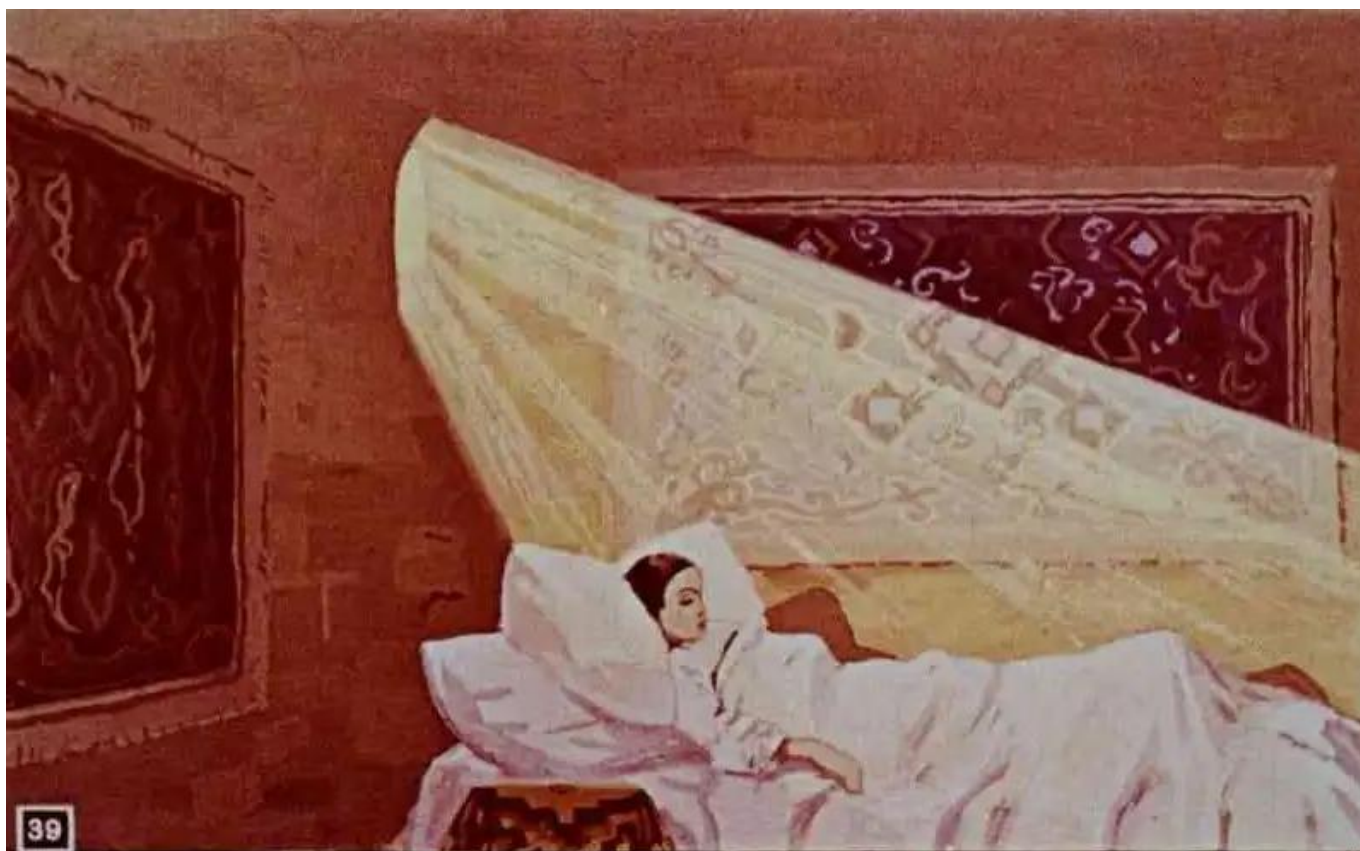
Abia făcu câțiva pași și în jurul lui se făcu atât de întuneric, de parcă s-ar fi înnoptat dintr-o dată. Tăietorul de lemne își aduse aminte că și puțin mai devreme, în camera prințesei era la fel de întuneric, încât abia îi văzuse chipul, care era foarte aproape de fereastra de la capul patului. Însă afară era ziua și atunci și acum. Și iată că tăietorul de lemne înțelese taina prințesei.

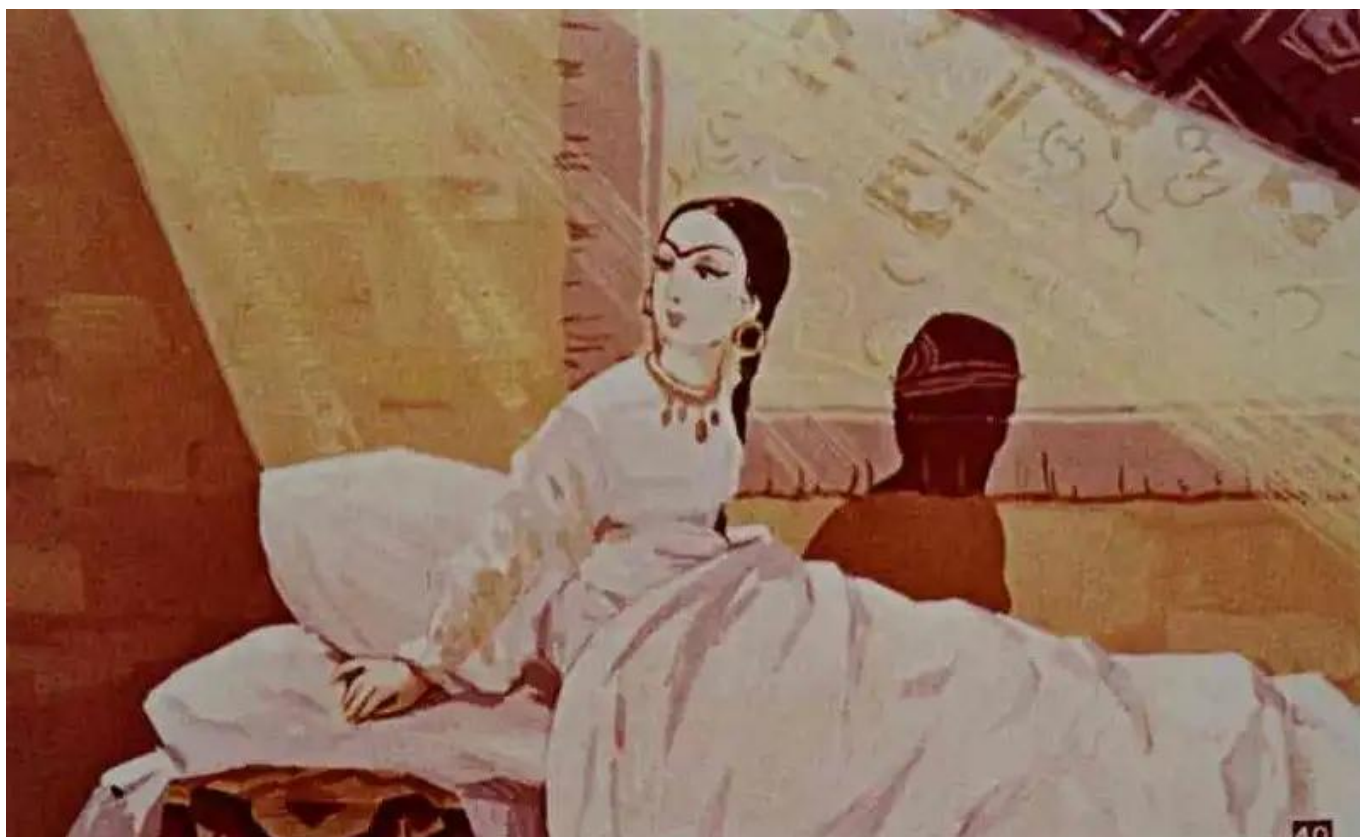
Pădurea crescuse atât de mare în jur, încât lumina soarelui nu mai pătrundea în camerele palatului aflate pe această latură. Și printre ele se afla și camera prințesei. Plin de încredere, tăietorul de lemne se puse imediat pe treabă, retezând copaci care împiedicau ca lumina soarelui să pătrundă în palat.

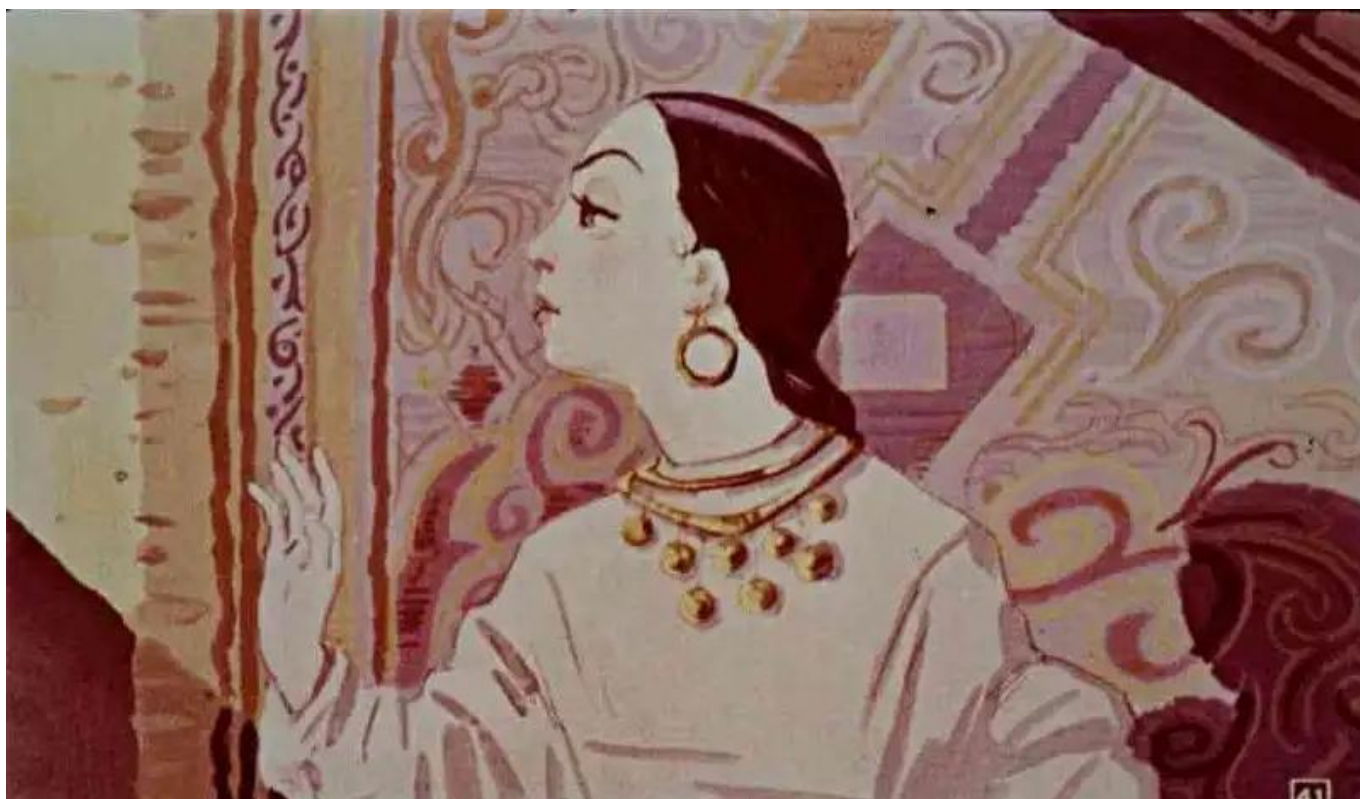
După ce termină de tăiat o grămadă de copaci, toată curtea care până atunci fusese cufundată în beznă, se luminează dintr-o dată. Tăietorul de lemne socoti că a sosit momentul să guste câte ceva din mâncarea pe care o luase cu el.

Între timp, lumina soarelui pătrundea și în camera în care dormea prințesa.

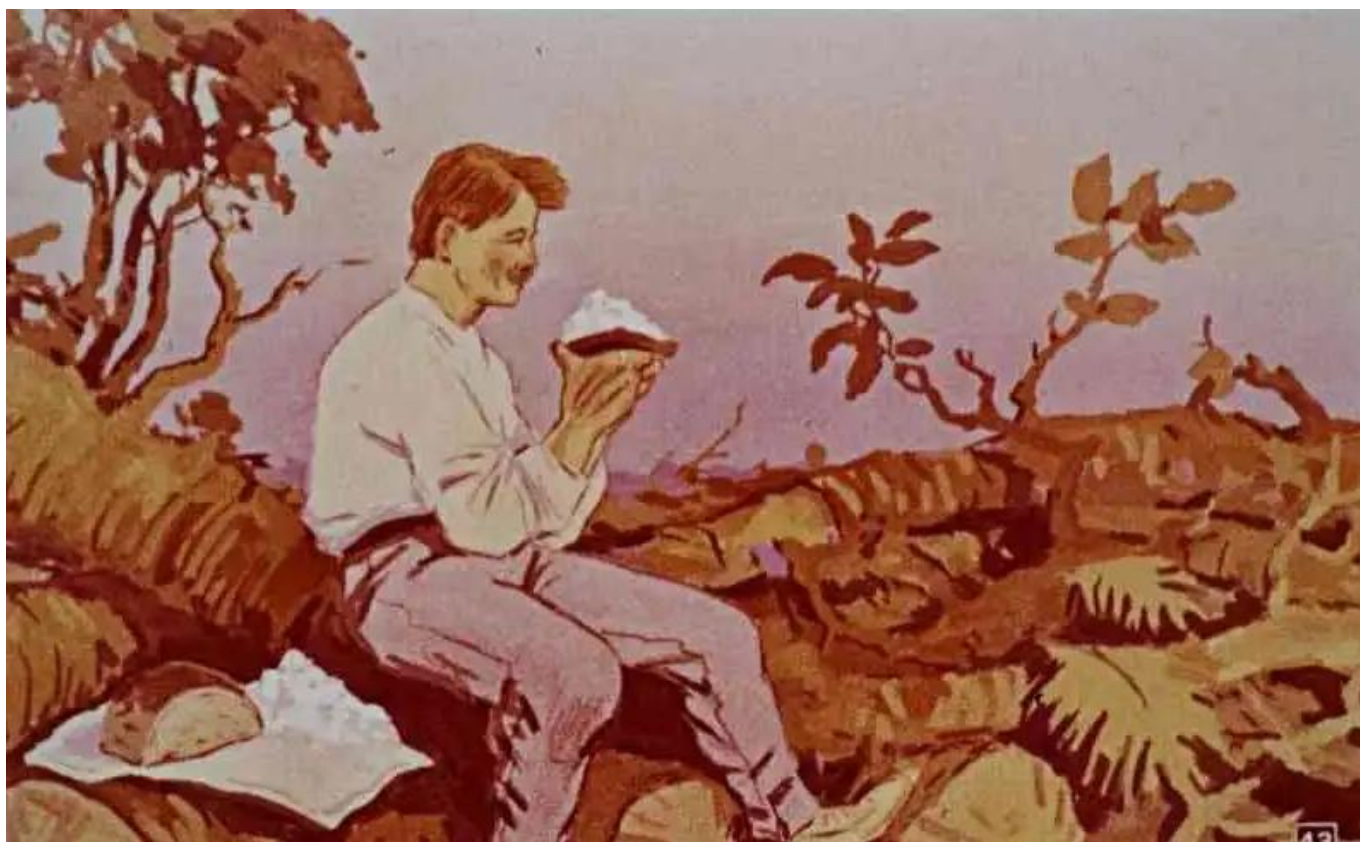
Iar aceasta se trezi dintr-o dată, bucurându-se de ceea ce nu văzuse până acum în viața ei.

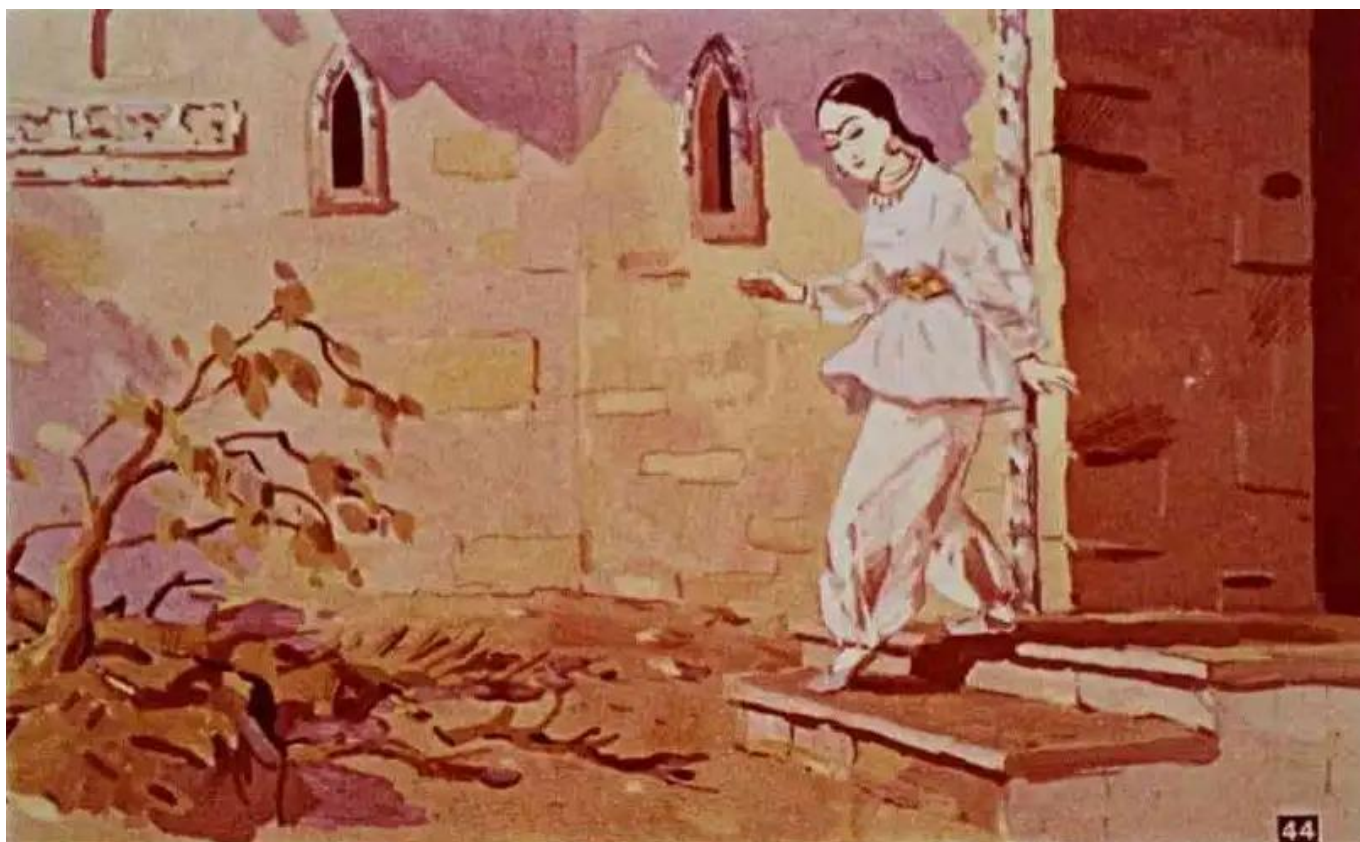
Se ridică în picioare și privi prin fereastra care până atunci nu-i adusese niciodată în cameră lumina binefăcătoare a soarelui.

leși apoi pe terasa palatului, privindu-l pe tăietorul de lemne, care se ospăta liniștit pe un trunchi de copac tăiat mai devreme.

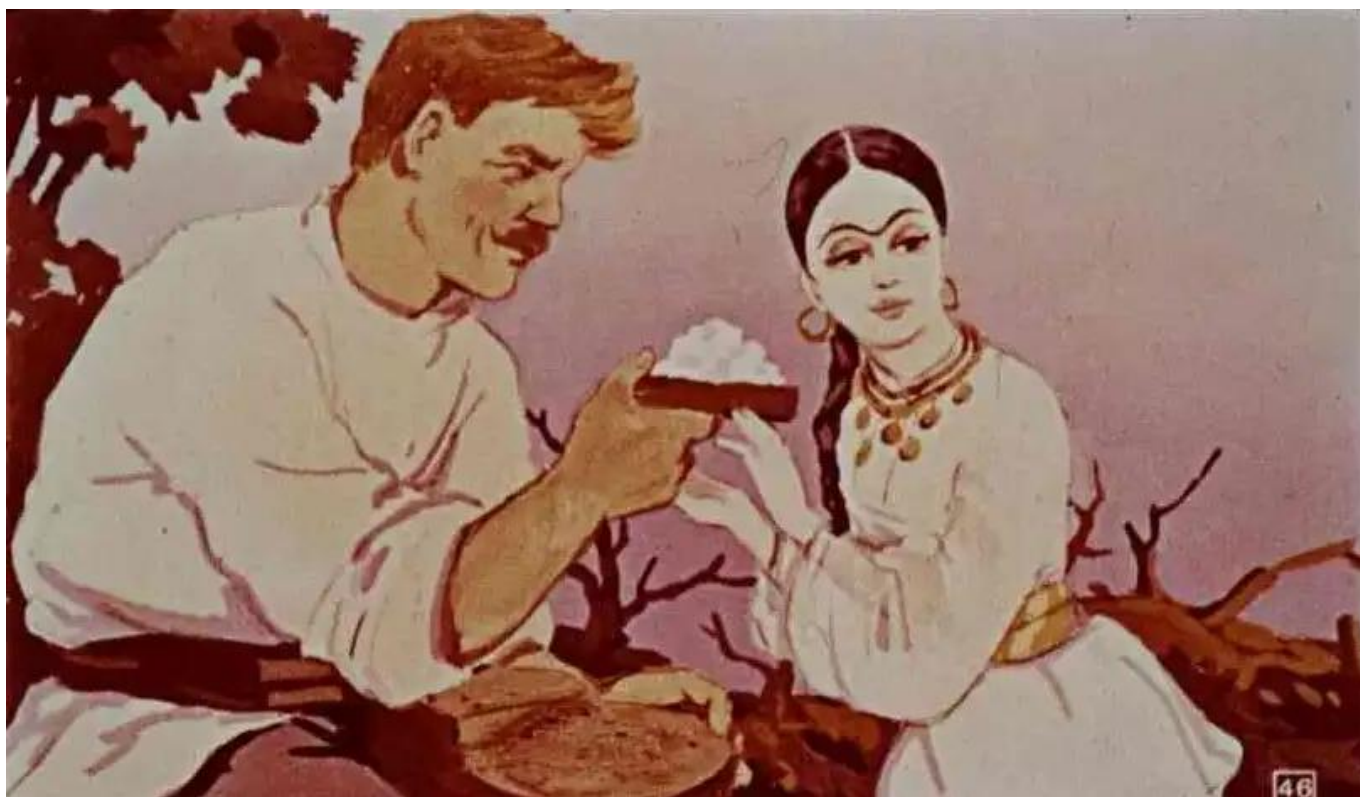
Acesta mănca cu poftă din ceva alb la culoare.

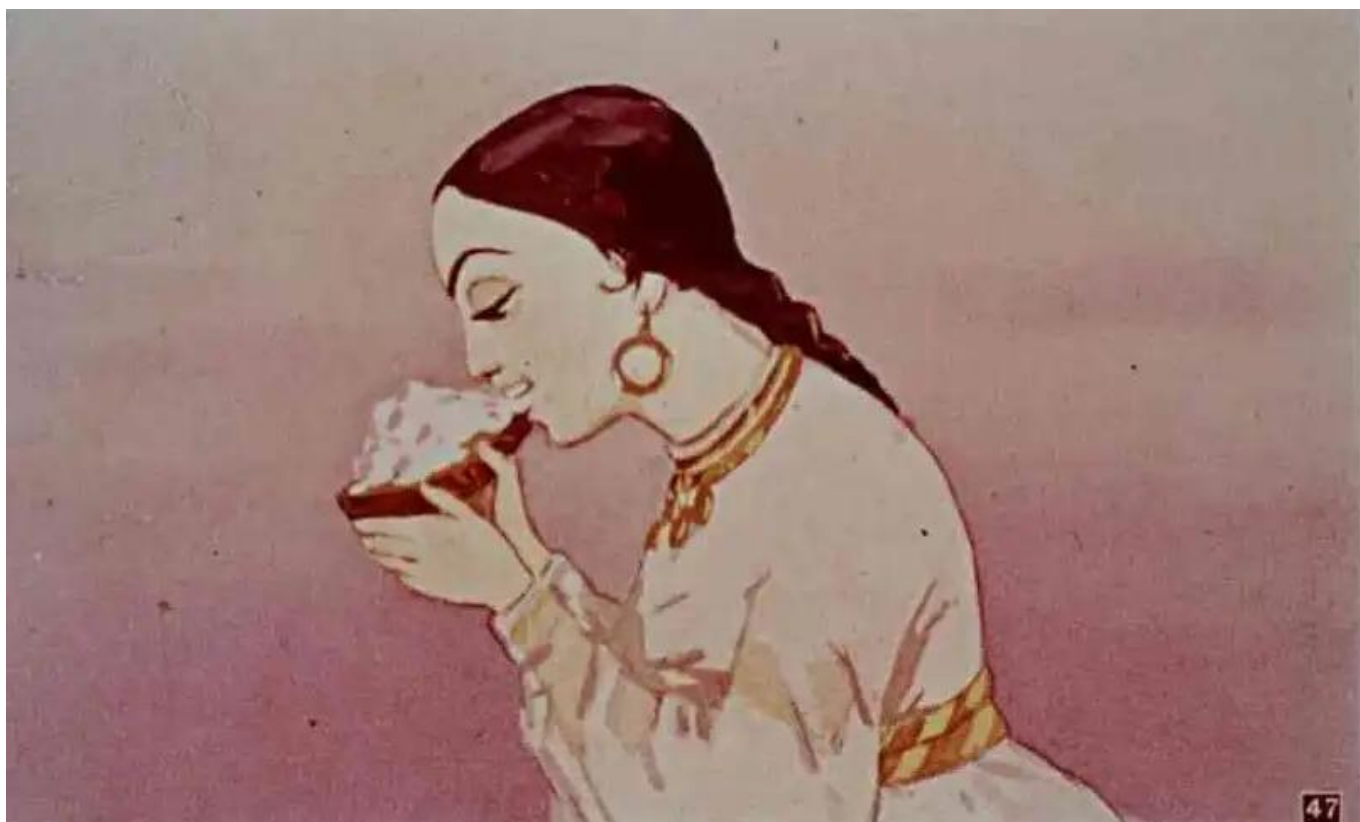
Plină de viață, prințesa ieși în curtea palatului.

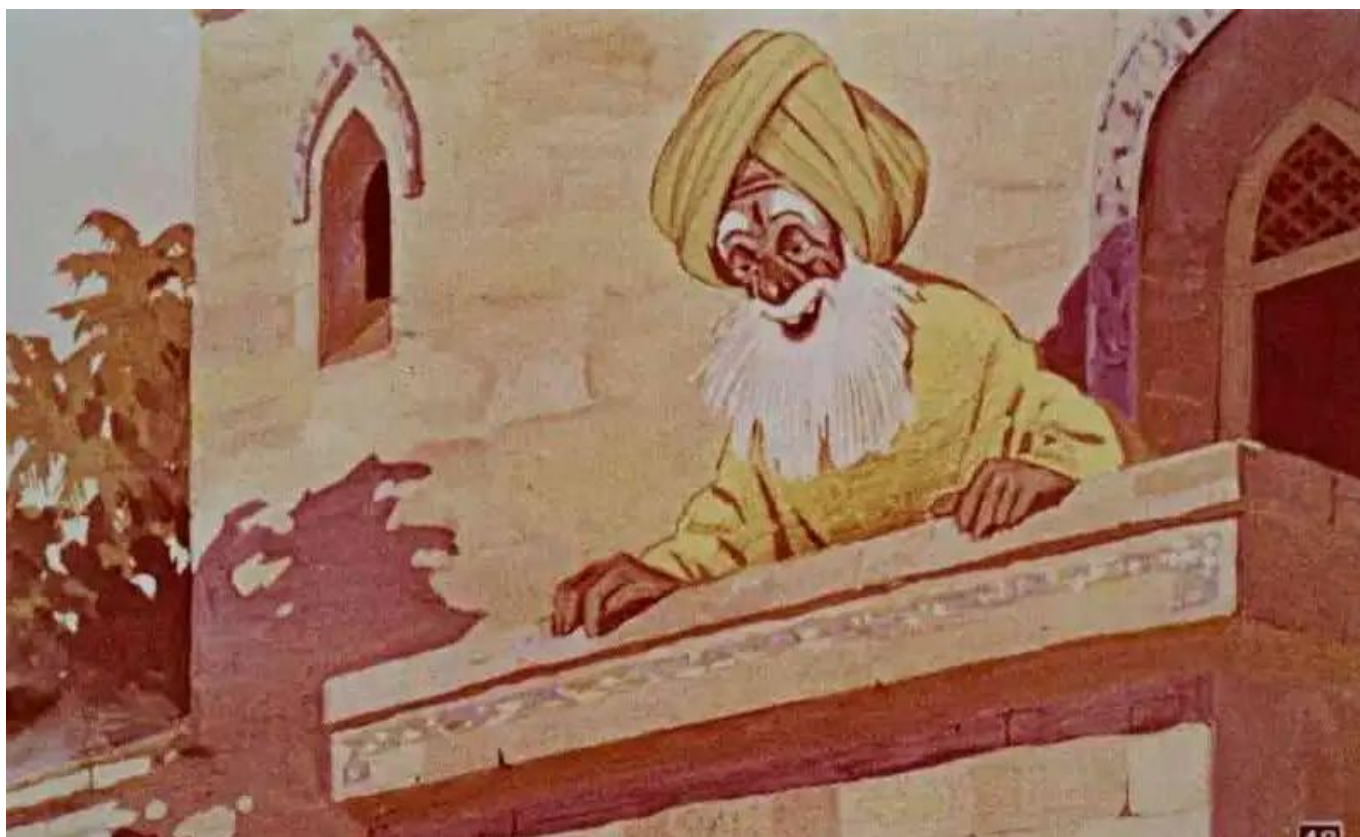
Prințesa se apropie de tăietorul de lemne și îi mulțumi mult pentru că datorită lui lumina soarelui pe care nu o cunoscuse până atunci a pătruns și în camera ei. Îl întreabă apoi, cu ce se ospătează cu atâta poftă.

Tăietorul de lemne îi spuse că a fost o bucurie pentru el că i-a putut fi de folos. Îi oferi apoi niște pâine cu brânză de vacă, din care se ospăta el, iar prințesa îi mulțumi încă o dată.

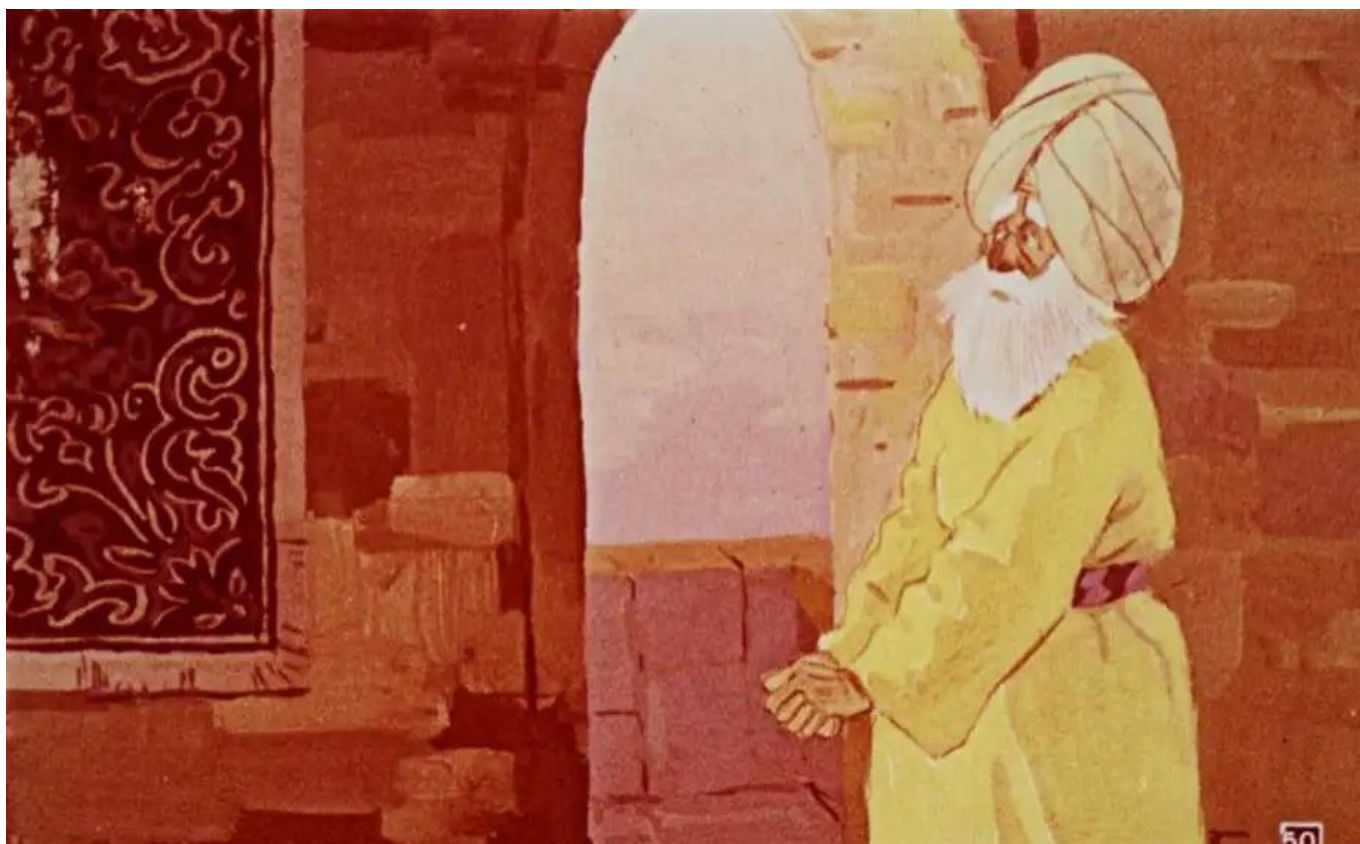
Gustă apoi cu poftă din mâncarea tăietorului de lemne și o găsi foarte bună.

Iar în vremea asta, sultanul asista fericit la ceea ce nu credea că va fi vreodată cu puțință - fiica lui, era sănătoasă, vorbea și mânca cu poftă.

Și asta datorită omului căruia hotărâse mai devreme să-i ia viața, deși fusese singurul dintre toți care îl ajutase cu adevărat.

Sultanul privi gânditor către orizont, simțind totodată o tristețe nemărginită. De ce simțea sultanul astfel? Pentru că deși era foarte puternic, și i-ar fi putut oferi fiicei lui orice lucru din această lume, nu reușise să-i dea ceva, de care se bucura și un muritor de rând – lumina soarelui.

Iar prințesa Zobeida, care de atunci a fost mereu veselă și sănătoasă, a hotărât ca de fiecare dată, de la masă nu va lipsi pâinea și brânza de vacă, pe care învățase să le prețuiască atât de mult datorită tăietorului de lemne.